

ΙΝΣΤΙΤΟΥΤΟ ΦΙΛΟΣΟΦΙΚΩΝ ΕΡΕΥΝΩΝ
[www.philosophical-research.org]

ΣΕΜΙΝΑΡΙΑ
ΙΣΤΟΡΙΚΟΦΙΛΟΣΟΦΙΚΟΥ ΛΟΓΟΥ
ΑΠΟΣΤΟΛΟΣ Α. ΠΙΕΡΡΗΣ

ΚΥΚΛΟΣ ΚΣΤ'
ΠΕΡΙΟΔΟΣ 2012 - 2013

*Το Ελληνικό Κάλλος και η Ευρωπαϊκή Αθλιότητα
της Ύπαρξης*

Έρευνες στη Φιλοσοφική Θεμελίωση των Πολιτισμών

15^ο Σεμινάριο

I

Η Κύπρος πληρώνει την Ελλαδική Βρωμιά
και τον Ευρωπαϊσμό
του Καθεστώτος των Γραικύλων

*Felix, qui potuit rerum cognoscere causas;
atque metus omnis et inexorabile fatum
subiecit pedibus, strepitumque Acherontis avari.*

Virgilius, *Georgicon*, II 490-2

[«Ευδαίμων, όποιος έχει μπορέσει να γνωρίζει τις
αιτίες των πραγμάτων,
και όλους τους φόβους και το αδυσώπητο πεπρωμένο
έχει ρίξει κάτω από τα πόδια του, και την κλαγγή του
αχόρταγου Αχέροντα.]

ὄλβιος ὅστις τῆς ἱστορίας
ἔσχε μάθησιν,
μήτε πολιτῶν ἐπὶ πημοσύνην
μήτ' εἰς ἀδίκους πράξεις ὀρμῶν,
ἀλλ' ἀθανάτου καθορῶν φύσεως
κόσμον ἀγήρων, πῆ τε συνέστη
+ καὶ ὄπη καὶ ὄπως.

τοῖς δὲ τοιούτοις οὐδέποτ' αἰσχροῶν
ἔργων μελέδημα προσίζει.

Ευριπίδης, Fr. 902 Nauck²

Δημόκριτος γοῦν αὐτός, ..., ἔλεγε βούλεσθαι μᾶλλον μίαν εὐρεῖν
αἰτιολογίαν ἢ τὴν Περσῶν οἱ βασιλείαν γενέσθαι.

Δημόκριτος, B118 DK68

νηπίοισιν οὐ λόγος, ἀλλὰ ξυμφορὴ γίνεται διδάσκαλος.

Δημόκριτος, B76 DK68

«Οἱ ἀξύνετοι δυστυχεόντες σωφρονέουσι», ἀφόρισε και πάλι ο Δημόκριτος
(B54 DK58).

Αλλά ούτε αυτή η έσχατη ελπίδα σωτηρίας δεν ισχύει με την
υποστάθμη της ανθρώπινης ύπαρξης, τον βούρκο όπου κυλίνουνται υηδόν
το Καθεστώς της Ελλάδας και το Κυπριακό του παράρτημα.

Και κάτω από τη συσσώρευση των παθημάτων επιμένουν στην
ολέθρια πολιτική τους που χάραξαν από το 1954. Κατάστρεψαν την
Ελλάδα, καταστρέφουν και την Κύπρο.

Και δεν μαθαίνουν το Μέγα Μάθημα.

Γιατί;

Κανένα ον δεν στρέφεται κατά του εαυτού του. Αυτό είναι μεταφυσική αναγκαιότητα. Δεν είναι κατά συμβεβηκός και άρα δεν είναι διαχειρίσιμο.

Συμφέρον μου είναι αυτό που διατηρεί, αυξάνει και τελειοποιεί τον εαυτό μου.

Όταν κάποιος στρέφεται κατά του προφανούς συμφέροντός του ή του ουσιώδους συμφέροντος αυτού τον οποίο εκπροσωπεί, τότε υπηρετεί άλλα συμφέροντα. Έχει κρυφή agenda. Εδώ έγκειται η ουσία της προδοσίας. Ο προδότης θέτει (προ-δίδει) εαυτόν και τον εντολοδόχο του στη διάθεση τρίτου, ξένου και ανοικείου. Υποτάσσει τα ζωτικά συμφέροντα εαυτού και του εντολέα του στα συμφέροντα τρίτου.

Και αυτό ακριβώς κάνει το δοσιλογικό Καθεστώς της Ελλάδας με το Παράρτημα Κύπρου.

Το αισχρό Καθεστώς της Ελλάδας δεν εκπροσωπεί την Ελλάδα και την Ελληνική Κοινωνία και το πανάθλιο Παράρτημα Κύπρου δεν εκπροσωπεί την Κύπρο και την Κυπριακή Κοινωνία. Γι' αυτό και δεν διστάζει να καταστρέψει τις χώρες και τις κοινωνίες. Πρόκειται για ολοσχερή εθνική καταστροφή, οικονομική, στρατηγική, πολιτιστική. Τονίζω το ολοσχερές του γεγονότος. Δεν είναι οικονομική π.χ. θυσία υπέρ στρατηγικού στόχου ή στρατηγική ήττα προς χάριν πολιτισμικής γιγάντωσης. Έχω πολλές φορές αναλύσει πολλαχώς το θέμα και η επαλήθευση της ανάλυσης είναι θεαματική.

Επαναλαμβάνω. Το θέμα «Κύπρος» αποδεικνύει του λόγου μου το ασφαλές και βέβαιο και αναντίρρητο. Οι τελευταίες εξελίξεις διαυγάζουν το φαινόμενο σε όλο του το βάθος. Η Κύπρος δεν είχε σοβαρό συστημικό οικονομικό πρόβλημα. Ούτε δημόσια υπερχρέωση ούτε σημαντικά δημοσιονομικά ελλείμματα. Μέχρι το 2009 είχε πλεονασματικούς προϋπολογισμούς και ανεργία λιγότερη από 4%. Η χώρα ήταν φιλική στην επιχειρηματικότητα, λίαν ανταγωνιστική, και η οικονομία

αναπτυσσόταν υγιεινά. Το δημόσιο χρέος ακόμη και αυτή τη στιγμή (μετά από δημόσια ελλείμματα που το 2011 έφθασαν το 7% του ΑΕΠ) ανέρχεται στο περίπου 75% του ΑΕΠ, απολύτως εντός ορίων για τα Ευρωπαϊκά δεδομένα. Το χρηματοπιστωτικό σύστημα της διαιρεμένης χώρας έχει ευρύτητα και βάθος, και το κύριο πρόβλημά του ήταν πολιτικής αιτιολογίας, η έκθεσή του στα βρωμερά Ελληνικά κρατικά ομόλογα. Αλλά αυτό ήταν πολιτική και όχι οικονομική επιλογή. Το Καθεστώς στην Ελλάδα και το Παράρτημα κατέστρεψε την Κύπρο οικονομικά, όπως την κατέστρεψε και γεωπολιτικά.

Για να ξεπλύνει την Ελληνική ακαθαρσία από τις Κυπριακές Τράπεζες το Κυπριακό Παράρτημα του Καθεστώτος θέλει να δανειστεί από τους μηχανισμούς της Ευρωζώνης. Του έδιναν €10 δις αλλά επέβαλλαν τον πρωτοφανούς κυνισμού όρο του κουρέματος των τραπεζικών καταθέσεων. Αυτό είναι εξωφρενικό και κυριολεκτικά πρωτόγνωρο. Τέτοιου είδους επίσημη ληστεία γίνεται μόνο σε ανεξέλεγκτες καταστάσεις κατάρρευσης – ποτέ με συμφωνία για να αποφευχθεί υποτίθεται η κατάρρευση! Περικοπή των καταθέσεων συμβαίνει μόνο «για λόγους ανωτέρας βίας», όταν μια χώρα καταρρέει ανοργάνωτα. Είναι αντίθετο σε κάθε λογική ελεύθερης οικονομίας. Καταστρέφει τη βάση εμπιστοσύνης του χρηματοπιστωτικού τομέα. Ο κάθε οικονομικός φορέας και ο κάθε πολίτης μπορεί να συμπεριφερθεί ανάλογα. Θα κρίνει ο ίδιος τι μπορεί να πληρώσει για τις υποχρεώσεις του.

Το να συμβαίνει ο παραλογισμός αυτός υπό συνθήκες ελεγχόμενης προσαρμογής και στα πλαίσια «βοήθειας» από την ομάδα κρατών της Ευρωζώνης (η οποία υποτίθεται έχει βλέψεις στενότερης ολοκλήρωσης της ενότητάς της), είναι ένα ολωσδιόλου ιδιαίτερο φαινόμενο με στεντόρειο μήνυμα.

Η Ευρωζώνη διαλύεται. Κανένας δεν θα παίρνει σοβαρά μια οντότητα που κάνει αυτά τα καμώματα των τελευταίων τριών χρόνων. Στις Βρυξέλλες έχει στηθεί ένας «δυτικός» (!) Καραγκιόζ-μπερντές. Σκεφτείτε ότι η Γερμανία δήλωσε με αφορμή την αφύσικη γελοιότητα του τελευταίου ληστρικού πλάνου για την Κύπρο, ότι η ίδια επιμένει στον απαράβατο σεβασμό των τραπεζικών καταθέσεων (τουλάχιστον των εγγυημένων) και ότι το σχέδιο το συμφώνησε η Κύπρος με την Ευρωπαϊκή Επιτροπή. Ο Scheuble δήλωσε: «Εμείς φυσικά θα είχαμε σεβαστεί την καταθετική ασφάλεια που εγγυάται λογαριασμούς μέχρι τα 100.000 €, αλλά αυτοί που αντιτέθηκαν στα bail-in, η Κυπριακή Κυβέρνηση, επίσης η Ευρωπαϊκή Επιτροπή και η ΕΚΤ, αυτοί αποφάσισαν αυτή τη λύση και τώρα έχουν να την εξηγήσουν στον Κυπριακό λαό!» Γενικότερα είπε, η Γερμανία προτιμούσε λύση χωρίς την ανήκουστη αυτή τραπεζική εγχείρηση σε βάρος καταθετών.

Όντως έχουμε γυρίσει στο 1913. Με μια σημαντική διαφορά. Τότε το μερίδιο στο παγκόσμιο ΑΕΠ των ισχυρών της Ευρώπης ήταν πάνω από το 30% ενώ τώρα είναι περίπου στο μισό, 15%. Οι αντιπαραθέσεις θα είναι εντονότερες τώρα και θα κρίνονται βάσει των συγκριτικών πλεονεκτημάτων κάθε χώρας στο πλαίσιο της ραγδαία παγκοσμιοποιούμενης οικουμενικής οικονομίας.

Η ιδέα του κουρέματος των τραπεζικών καταθέσεων στην Κύπρο εξέθεσε ανεπανόρθωτα τον ζουρλομανδύα της Ευρωζώνης. Η Κύπρος και οι καταθέτες τιμωρούνται για δυο λόγους: πρώτον, σωστά, για μια πολιτική απόφαση («επένδυση» και εμμονή στην Ελληνική βρωμιά), και δεύτερον, θεμελιωδώς εσφαλμένα και εξ ίσου πολιτικά, για το εύρος και βάθος των χρηματοπιστωτικών δραστηριοτήτων του Κυπριακού τραπεζικού συστήματος. Ο νέος «πρόεδρος» της σκιώδους Ευρωζώνης Dijsselbloem επεσήμανε σε δηλώσεις του (είτε του ξέφυγε εξ απειρίας Βρυξελλικής είτε σπρώχνει σε αυτό που έχω διαγνώσει ως νέα γερμανική

στρατηγική) σαν πρόβλημα της Κύπρου το ότι «ο Τραπεζικός τομέας της Κύπρου είναι περισσότερο από πέντε φορές το μέγεθος του ΑΕΠ!»! Το ανταγωνιστικό συγκριτικό πλεονέκτημα βαφτίζεται μειονέκτημα. Είναι σαν να λέει κανείς (και πολλοί λένε εξ ίσου ανοήτως) ότο το πρόβλημα της Γερμανία ή της Κίνας είναι το μεγάλο πλεόνασμα του ισοζυγίου εμπορικών συναλλαγών!

Ενδεικτικά τώρα και σοβαρά, η σύνθεση των καταθέσεων του Κυπριακού τραπεζικού συστήματος έχει ως εξής:

εγχώριοι κάτοικοι	€ 42.7 δις
από Ευρωζώνη	€ 4.7 δις
από τον υπόλοιπο κόσμο	€ 20.9 δις

Με τη «λογική» της Ευρωζώνης συνεπώς τιμωρούνται όσοι εντόπιοι και υπερτόπιοι εμπιστεύτηκαν τις Κυπριακές Τράπεζες! (Το ίδιο φαινόμενο φάνηκε και στα κουρέματα των Ελληνικών ομολόγων. Βάρυναν κάποιους ιδιώτες και ιδρύματα που κράτησαν την πίστη τους στο αξιόχρεο του Ελληνικού Δημοσίου. Μόνο που σε αυτή την περίπτωση δικαίως να τιμωρηθούν αφού η πίστη τους ήταν ή εξ ανάγκης ή πάντως για πολιτικούς λόγους.).

Και μόνο πως με μια τέτοια κατανομή σαν την προαναφερθείσα (πέρα από τα υπόλοιπα σημαντικότερα εναρμονιζόμενα και συμπαρομαρτούντα με αυτή) θέλεις να είσαι στην Ευρωζώνη, ενώ πηγαίνεις εξαιρετικά καλά οικονομικά, είναι μια αφύσικη επιλογή που έχει μια φυσικότατη εξήγηση. Αυτήν που ανέφερα στην αρχή. Το Παράρτημα του Καθεστώτος στην Κύπρο δεν εκπροσωπεί τα συμφέροντα των Κυπρίων.

Αλλά τίνων λοιπόν τα συμφέροντα εκπροσωπεί το δυσώνυμο Καθεστώς στην Ελλάδα και το Κυπριακό Παράρτημά του;

Η επιφανειακότερη απάντηση είναι τα συμφέροντα του Ευρωπαϊσμού.

Αλλά το Καθεστώς στην Ελλάδα είναι χυδαίο. Χρησιμοποιεί ασύστολα εθνικισμό, ελληνισμό, οικογένεια, πατρίδα, πίστη και θρησκεία, ποδόσφαιρο ή μπάσκετ, Πλάτωνα και τους Τρεις Ιεράρχες, Αθήνα και Κωνσταντινούπολη, Περικλή και Μέγα Κωνσταντίνο και Μέγα Αλέξανδρο – χωρίς να πιστεύει σε τίποτα από αυτά και χωρίς να καταλαβαίνει τίποτα. Ούτε βέβαια επίσης εννοεί ή αισθάνεται Ευρωπαϊκά μεγέθη. Δεν έχει ιερό και όσιο. Το Καθεστώς έχει αναγάγει τον τακτικισμό σε στρατηγική! Είναι η απόλυτη υποκρισία. Η απόλυτη ξεφτίλα. Είναι Καθεστώς Γραικύλων. Το Καθεστώς στην Ελλάδα έχει την «κουλτούρα» των υπονόμων. Είναι ποντίκια. Πονηρά αλλά ποντίκια.

Το Καθεστώς χρησιμοποιεί λοιπόν και τον Ευρωπαϊσμό όπως και τον Εθνικισμό. Από ένστικτο καταλαβαίνει ότι η σωτηρία του έγκειται σε ό,τι περιστρέφεται γύρω από την παρακμή της Ευρώπης.

Μετά τις τιτανικές προσπάθειες ανανέωσης της Ευρώπης στον 20ο αιώνα που αιματοκύλισαν την οικουμένη, ο Ευρωπαϊσμός αποτέλεσε την ιδεοληψία διαχείρισης της παρακμής εκ μέρους ορισμένων Ευρωπαϊκών κατεστημένων élites. Ήταν προδιαγεγραμμένο ότι το εγχείρημα δεν θα τελεσφορούσε – ούτε μπορούσε να ευοδωθεί η αντίφαση μιας δυναμικής παρακμής όταν η γιγαντιαία αλλά άπελπις υπερπροσπάθεια είχε αποτύχει οικτρά σε όλες τις μορφές της. Επιπλέον, η Αγγλία την κατάλληλη στιγμή θα επανακατάφασκε τη διαχρονική στρατηγική της υπέρ των συμφερόντων της και η Γερμανία μετά την ενοποίηση του χώρου της θα ξανάβρισκε τη δυναμική της και τον σημαντικό ρόλο στο παγκόσμιο γίγνεσθαι που της αξίζει. Άλλες μεγάλες και μικρότερες

χώρες θα ακολουθούσαν στον νέο ελκυστικό δρόμο εκτός Ευρωπαϊστικών ονειρώξεων και εσχατολογικών ουτοπιών περί του τέλους της ιστορίας στον Ευρωπαϊκό πολιτισμό και στον Ευρωπαϊό άνθρωπο.

Ε, αυτό που ήταν να γίνει και αναγκαία θα γινόταν, έγινε. Η «Ευρώπη» ως κατασκευή ξεγίνεται.

Και οι Γραικύλοι, στο κυρίως Καθεστωτικό σύστημα και στο Παράρτημα, βγήκαν φτιασιδωμένοι με ψευδομορφικό «Εθνικισμό» (δηλαδή στην ουσία κατά του περιφερειακού χώρου μας) και Ευρωπαϊσμό (υπέρ της διαφθοράς της παρακμής και κατά του Ελληνισμού) στον ήλιο της πραγματικότητας. Αηδιάζουν οι πάντες με τις γριές πόρνες. Και οι ξετσίπωτοι δεν ντρέπονται ξεγυμνωμένοι στην ασχήμια τους από τους ισχυρούς Ευρωπαίους «εταίρους» τους. Γιατί τώρα πια εκείνοι τους εκθέτουν συστηματικά. Δεν τους θέλουν στο club. Το club έχει υπαρκτά προβλήματα έτσι και αλλιώς, δεν χρειάζεται τους καραγκιόζηδες.

Χρωστάω ακόμη μια εξήγηση. Αν δεν είναι του Ευρωπαϊσμού κατά βάθος, τότε τίνων τα συμφέροντα εξυπηρετεί ουσιωδώς το άθλιο Καθεστώς των νομοπιθήκων; Τι ερμηνεύει τον κατάφωρο τώρα πλέον παραλογισμό της πολιτικής του, ποια η αιτία της ίδιας της παρά φύσιν ύπαρξής του;

Είναι πια προφανές. Όσο και να πασχίζει το Καθεστώς να στρέψει ομάδες της κοινωνίας τη μια εναντίον της άλλης, η Κοινωνία είναι συμπαγής απέναντί του. Η χώρα και η κοινωνία πλήττονται στο σύνολό τους. Η πολιτική του Καθεστώτος δεν είναι υπέρ των επιχειρηματιών και κατά των εργαζομένων, ή υπέρ των δημοσίων υπαλλήλων και κατά των ιδιωτικών ή αντιστρόφως ή υπέρ των εμπόρων και κατά των βιοτεχνών ή

υπέρ των αγροτών και κατά των επαγγελματικών υπηρεσιών ή υπέρ των βιομηχάνων και κατά των τεχνιτών, δεν είναι έτσι ή αντιστρόφως ή σε οιονδήποτε άλλο συνδυασμό. Η πολιτική του Καθεστώτος είναι κατά βάση κατά όλων των μερών και λειτουργιών της Κοινωνίας, κατά της εθνικής εργασίας όσο και κατά του εθνικού κεφαλαίου και της εθνικής γνώσεως – είναι κατά της Ελλάδας όχι πρωτίστως γιατί είναι σταθερά υπέρ άλλης συγκεκριμένης χώρας (τα ξόανα διατίθενται σε κάθε ενδιαφερόμενο με τον όρο να κρατηθεί το εσωτερικό σύστημα αλώβητο), αλλά γιατί απλούστατα είναι υπέρ μιας ανίκανης εσωτερικής οικονομικής ολιγαρχίας, μικρής και γνωστής.

Η ολιγαρχία αυτή σαφώς δεν είναι εθνική. Δεν εξαρτά την υπεροχή της από την επιτυχία της σε μια σφύζουσα ελεύθερη και ανταγωνιστική εθνική οικονομία της οποίας ως εκ τούτου να προΐσταται.

Η ολιγαρχία αυτή δεν είναι όμως και υπερεθνική ή διεθνική. Δεν εξαρτάται από την ενεργό οικονομικά συμμετοχή της σε επιτυχημένα διεθνή συστήματα.

Είναι ένα *sui generis* ψευδομόρφωμα αναξιότητας που επιβιώνει και μεγαλώνεται με το να έχει το Κράτος όργανό του. Γι' αυτόν τον σκοπό χαλιναγώγησε ένα υπηρετικό πολιτικό προσωπικό, το οποίο εξ αυτού του εξευτελιστικού καθήκοντος δεν μπορούσε παρά να συνίσταται από εκφραστές Γραικυλισμού της ανικανότητας, από κατακάθια ανικανότητας. Με τη σειρά του το πολιτικό κατεστημένο ανέλαβε πρώτον την πολιτική διαχείριση της κοινωνίας ώστε να μην αντιδρά στην ορισμένη οικονομική ολιγαρχία. Και δεύτερον τη θέσπιση οργανωτικών δομών ελέγχου και εξάρτησης όλων των μερών και δραστηριοτήτων της κοινωνίας - οικονομίας και εκκλησίας, εργασίας και δικαιοσύνης, παιδείας και άμυνας και ασφαλείας.

Και εδώ ερμηνεύεται όλο το Νεοελληνικό ιστορικό φαινόμενο του άθλιου κρατιδίου: με τρεις φράσεις, οικονομική ολιγαρχία, πολιτικοοικονομικός κρατισμός, κοινωνική φεουδαρχία.

Έχοντας εντοπίσει την ουσία του φαινομένου, όλες οι όψεις του εξηγούνται αβίαστα.

Επί παραδείγματι είναι κατανοητή η ροπή του Καθεστώτος σε συσχετισμούς με τους χαμένους της ιστορίας ή τους κατερχόμενους την κλίμακα ισχύος της, συγκριτικά ή απολύτως. Τα φαιδρά καμώματα της εξωτερικής πολιτικής των τελευταίων Κυβερνήσεων του Καθεστώτος Κατοχής της χώρας είναι καταγέλαστα αλλά και διατυμπανίζουν την αιτία τους. Οικονομική ολιγαρχία και πολιτικό σύστημα («Το Καθεστώς») περιωθούνται από την ίδια τη φύση τους (τη συστημική ανικανότητά τους) σε εξωτερικούς συνδυασμούς αδυναμίας.

Μετά τον Β' Παγκόσμιο Πόλεμο το Καθεστώς αντιμετώπισε υπαρξιακή κρίση. Γεωπολιτικοί λόγοι επέβαλαν εξ ανάγκης τη διατήρησή του, αφού δεν δημιουργήθηκε (δεν αφέθηκε να δημιουργηθεί) στη χώρα ο φορέας που θα ήταν αντικαθεστωτικός αλλά με τη μεριά όμως του Ανύσματος της Ιστορίας, υπέρ της ελευθερίας. Πέραν λοιπόν της σκοπιμότητάς του εις τον αρξάμενο τότε διπολικό αγώνα, η Αμερική το εγκατέλειψε.

Κατ' επανάληψη, παίχτηκε μετά η ίδια κωμωδία. Το Καθεστώς προσκολλήθηκε στον Γερμανικό Ευρωπαϊσμό και τον ΓερμανοΓαλλικό (τότε ΓαλλοΓερμανικό!) Άξονα. Πέραν λοιπόν της σκοπιμότητάς του εις την εμπέδωση Γερμανικής Ευρωπαϊκής Τάξης, η Γερμανία πλέον το εγκαταλείπει.

Πού να προσκολληθεί τώρα πιά το βδέλυγμα; Δοκίμασε Ρωσία, Κίνα, Κατάρ, Ισραήλ. Φρούδες ελπίδες δικές του, πραγματική δική μας των Ελλήνων Δημιουργών βεβαιότητα και όχι πια ελπιζόμενων

υπόσταση, αλλά και ιστορική γεγονότητα, για την τελική απελευθέρωση της Κοινωνίας μας από το Καθεστώς του Αίσχους.

Τελειώνω επανερχόμενος στα προθέματα από τα οποία ξεκίνησα. Ότι έχω προβλέψει σε ανύποπτους εκάστοτε χρόνους πραγματώνεται κατά τη ροπή της ιστορίας. Τελευταία κραυγαλέα επαλήθευση, και εξόνυχος τον λέοντα: πρωταγωνιστής της εξαπάτησης και τρομοκρατίας του Ελληνικού λαού ότι «ή υποταγή στα Ευρωπροστάγματα ή χάος» ομολόγησε στο Συνέδριο του Αποκόμματός του ότι το καλοκαίρι του 2011 η «Τρόικα» είχε προτείνει «βελούδινη» έξοδο της Ελλάδας από το Ευρώ. Που ήταν η μόνη συμβατή λύση και προς τα συμφέροντα της Ελλάδας και προς τα συμφέροντα των υγιέστερων δυνάμεων μεταξύ των εταίρων και δανειστών. Πόσες φορές δεν έχω αναλύσει σε μήκος, πλάτος και βάθος ότι αυτό ακριβώς ήταν το σημείο στο οποίο ευθύς εξ αρχής έπρεπε να είχε εστιασθεί η λύση του Ελληνικού προβλήματος, και ότι επιπλέον αυτός ο εστιασμός όχι μόνον αποτελούσε την μόνη αρχή ουσιαστικής ανασυγκρότησης της εθνικής οικονομίας αλλά και συνιστούσε πολιτικό πόλο σύγκλισης των συμφερόντων ισχυρών Δυνάμεων με τα Ελληνικά.

Ο Λόγος του Όντος αποκαλύπτει την ουσία των φαινομένων. Άρα φανερώνει τον ρυθμό των γιγνομένων και την τάξη των πραγμάτων. Η πρόβλεψη είναι η προβολή το μέλλον της γνώσης της ουσίας κατά τον Λόγο του Όντος. Αυτή είναι και η ουσία της προφητείας, θεόθεν

κατακεκυρωμένης ως οντολογικά θεμελιωμένης. Η μεταφυσική αρχή, ο νους του Είναι, διεξοδεύεται κατά τον λόγο του «Κόσμου» και ιερεύεται στο τέλος και τελειότητα και κάλλος των εσαεί γιγνομένων. Η ιερή μεταφυσική της αισθητικής είναι το θαύμα του Ελληνισμού. Τα πάντα συνυφαίνονται εκεί. Και η πρόγνωση του μέλλοντος. Διότι έχει αποκαλυφθεί η *maiestas cognita rerum*, η γιγνωσκόμενη μεγαλειότητα των πραγμάτων (Lucretius, V, 7).

Δική μου η «προφητεία», εμή η προγνωστική ισχύς; Άπαγε!

«οὐκ ἐμοῦ, ἀλλὰ τοῦ λόγου ἀκούσαντας ὁμολογεῖν σοφόν ἐστὶν ἐν πάντα εἶναι».

Ηράκλειτος B50 DK22

«τοῦ δὲ λόγου τοῦδ' ἐόντος αἰεὶ ἀξύνετοι γίνονται ἄνθρωποι καὶ πρόσθεν ἢ ἀκοῦσαι καὶ ἀκούσαντες τὸ πρῶτον· γινομένων γὰρ πάντων κατὰ τὸν λόγον τόνδε ἀπίροισιν εἰκόασι, πειρώμενοι καὶ ἐπέων καὶ ἔργων τοιούτων, ὁκοίων ἐγὼ διηγεῦμαι κατὰ φύσιν διαιρέων ἕκαστον καὶ φράζων ὅκως ἔχει. τοὺς δὲ ἄλλους ἀνθρώπους λανθάνει ὁκόσα ἐγερθέντες ποιοῦσιν, ὅκωσπερ ὁκόσα εὐδοντες ἐπιλανθάνονται».

Ηράκλειτος B1 DK22

ΥΓ.

Τα καραγκιοζιλίκια της Ευρωζώνης και οι επιθανάτιοι ρόγχοι του Ευρωπαϊσμού πρόκεινται εις διαπόμπευσιν παντί τω βουλομένω. Τους δε πιθηκισμούς του Παραρτήματος του Καθεστώτος στην Κύπρο στιγματίζουμε και μαστιγώνουμε οι Έλληνες Δημιουργοί νεμεσηδόν. Εκείνοι οι γελοίοι Ευρωπαίοι περίμεναν να γίνουν οι Εκλογές στην Κύπρο πριν αποφασίσουν τα αμελέτητα, προφανώς από υπερβολική δημοκρατική ευαισθησία, ώστε να ΜΗΝ ξέρει ο Κυπριακός λαός τι του μέλλει πριν αποφασίσει σε ποιόν να εναποθέσει την εκπροσώπηση των συμφερόντων του! Ο δε νεοεκλεγείς Πρόεδρος του Καθεστώτος αυτοεξευτελιζεται με εκείνο το διαβόητο «ανήκουμε στην Δύση» και ακολουθούν απανωτά οι πράξεις της νέας Κυπριακής Κωμωδίας: συμφωνεί στην Ευρωζώνη, ξιφουλκεί κατ' αυτής όταν δεν του βγαίνουν τα κουκιά, στέλνει τον τέκτονα των κακών Υπουργό Οικονομικών εκ των υστέρων στην Μόσχα (οι καθεστωτικοί μας έχουν την αχαλιναγώγητη τάση να αναγνωρίζουν συμφέροντα άλλων εκτός των κυρίων τους μόνον όταν βιάζονται σαν μωρές παρθένες), τον οποίο πορευόμενο στο άντρο της αρκούδας παραιτούν και δεν παραιτούν, ενώ κεραυνοί εξαποστέλλονται εξ Αρχιεπισκοπικού στόματος.

Και η Βουλή καταψηφίζει πριν ο αλέκτωρ λαλήσει χωρίς καμμιά ψήφο υπέρ αυτό που ο Πρόεδρος συμφώνησε στην «Ευρώπη» τρισαλλοίμονο ως αναγκαιότατο για την σωτηρία, φευ, της χώρας.

Και ο άνθρωπος μένει ακόμη πρόεδρος της μπανανίας και δεν πάει να κρυφτεί σπίτι του παραιτούμενος!

Πάντως διαπιστώνεται εν μέσω της κωμωδίας η ευεργετική επίδραση των Αγγλικών θεσμών εκεί: το Παράρτημα του Καθεστώτος δεν έχει στο

τσεπάκι του μια πολιτική αγέλη και έντρομους επιχειρηματίες μπροστα στο Κράτος της ολιγαρχίας.

ΥΓ 2

Μια τελική νότα για τον επαίσχυντο Γραικυλισμό του «ανήκουμε στην Δύση».

Πολιτισμικά ο Ελληνισμός είναι απολύτως αυτόφωτος και αυτοδύναμος. Οι άλλοι πολιτισμοί μετ' αυτόν στρέφονται περί αυτόν, και οι πρό αυτού τον προετοιμάζουν. Ειδικά η Ευρώπη ορίζεται από την σχέση της προς τον Ελληνισμό, καθόλου αντιστρόφως. Γεωπολιτικά ανήκουμε ως χώρα εν χώρω στο μεγα και πολυδύναμο ΒαλκανοΜικρασιατικό πεδίο με τις φυσικές εξακτινώσεις του προς Κεντρική Ευρώπη, Μεσόγειο, Καυκασία και Μέση Ασία. Ασφαλώς και δεν ανήκουμε στον ιστορικό Ευρωπαϊκό χώρο.

Δομικά μας ταιριάζουν φυσικά συστήματα μέγιστης ατομικής ελευθερίας, με ελαφριά, ευέλικτα κανονιστικά πλαίσια. (Για αυτό οι Έλληνες διαπρέπουν ιδιαίτερα στην Αμερική. Για αυτό η Κύπρος είναι αντικειμενικά σε πολύ καλύτερη κατάσταση από την Ελλάδα, και εάν δεν την είχαν εγκλωβίσει σε αδιέξοδα η Ελλάδα και ολέθριες πολιτικές από το 1954, θα ήταν τώρα μέγας κόμβος του οικείου μας χώρου ανταγωνιστικός προς την Ευρώπη). Και τέλος και τελεία: Δύση υπήρχε προ του 1990. Τώρα υπάρχει ένα Παγκόσμιο Σύστημα με ένα ηγεμονικό κέντρο και μία σταθεροποιητική εστία, τις ΗΠΑ, και διάφορα περιφερειακά συστήματα. Οι ΗΠΑ δεν είναι αρχηγός της Δύσης αλλά δυναμικό

μονόπολο του Παγκόσμιου Συστήματος, έχουν ευθύνη απέναντι στην Κίνα, την Βραζιλία, την Αίγυπτο ή την Νιγηρία όσο και απέναντι στην Γερμανία, την Γαλλία ή την Δανμαρκία. Να το εμπεδώσουμε το μάθημα.

II

ΘΟΥΚΥΔΙΔΗΣ, ΠΟΛΥΒΙΟΣ
ΚΑΙ Η ΥΨΗΛΗ ΣΤΡΑΤΗΓΙΚΗ ΤΩΝ ΗΠΑ

Μέρος Α΄

ΗΓΕΜΟΝΙΚΗ ΣΤΡΑΤΗΓΙΚΗ: ΑΘΗΝΑΙΚΗ «ΑΡΧΗ»

Γιατί Έγινε ο Πελοποννησιακός Πόλεμος

και

Γιατί Ηττήθηκε η Αθήνα

(Συνέχεια 6^η)

Ο τρόπος με τον οποίο ο Κλέων χειρίστηκε την δίωξη του Αριστοφάνη και του συνεργάτη του στην αρχή του Πελοποννησιακού Πολέμου αποδεικνύει ότι όντως δεν υπήρχε τότε, εν μέσω Πολέμου, ιδιώνυμο αδίκημα που ανεφέρετο στην διακωμώδηση και διασυρμό πολιτικών και πολιτών στις παραστάσεις των δραματικών αγώνων στην Αθήνα. Το αντίθετο ήταν δεδομένη η απόλυτη ελευθερία του ποιητή στην σάτυρά του.

Η καταγγελία του Κλέωνα για την υπόθεση των «Βαβυλωνίων» ήταν για αδίκημα που αφορά στο κρατικό συμφέρον και εισήχθη με εισαγγελία ή προβολή. Για τέτοια δημόσια θέματα επιλαμβανόταν η Εκκλησία του Δήμου και, κυρίως, η Βουλή των 500, υπό τη δικαστική τους δικαιοδοσία. (Cf. J.H. Lipsius, *Das Attische Recht und Rechtsverfahren*, 1905, pp. 176 sqq.; 211 sqq.). Γι' αυτό ο Αριστοφάνης διεκτραγωδεί το τι υπέστη («ἄπαθον», ο ίδιος ή ο υποκριτής ο διδάξας τους «Βαβυλωνίους» Καλλίστρατος ή και οι δύο, v. *supra*) κατά τη διάρκεια της διαδικασίας στη Βουλή (*Αχαρνείς*, vv. 378-382). Για το περιεχόμενο και τον νομικό τύπο της καταγγελίας τα Σχόλια (όπως τα ανέφερα παραπάνω) ομιλούν για

(1) «ἀδικία εἰς τοὺς πολίτας» («ἐγγράφατο αὐτὸν ἀδικίας εἰς τοὺς πολίτας», Σχόλια στους *Αχαρνείς*, v. 378),

(2) «ξενία» («καὶ ξενίας δὲ αὐτὸν ἐγράφατο», Σχόλια στους *Αχαρνείς*, v. 378, «ξενίας κατ' αὐτοῦ γραφὴν ἔθετο» *Vita Aristophanis*, Testimonium I.19 PCGr vol. III, 2 p. 2),

και (3) «ὕβριν» («κατηγορήσαντος δὲ τοῦ Κλέωνος Ἀριστοφάνους ὕβρεως», Σχόλια στον Αἴλιο Αριστείδη, III p. 444.22 Dindorf. Το «ὡς εἰς ὕβριν τοῦ δήμου καὶ τῆς βουλῆς ταῦτα [sc. την καταδρομή κατά των Αθηνῶν στους «Βαβυλωνίους»] πεπονηκότα» (Σχόλια στους *Αχαρνείς* v.

378) εξηγεί απλώς σε τι συνίσταται η «ἀδικία εἰς τοὺς πολίτας» και δεν είναι ακριβῶς νομική ορολογία).

Το (1) είναι βαρύτερο ἀδίκημα στρεφόμενο κατά της πόλεως και τοποθετείται σε σοβαρότητα αμέσως μετά την ανατροπή της Δημοκρατίας και την προδοσία. Ο τύπος του ήταν: «ἐάν τις τὸν τῶν Ἀθηναίων δῆμον ἀδικῆ» (Cf. J.H. Lipsius, *op.cit.* p. 38 (ως γραφή ἀδικεῖν τὸν δῆμον. Cf. *op.cit.* p. 380). Σε τέτοια κατηγορία ἐπιλαμβάνετο η Ἐκκλησία του Δήμου δια ἢ με την Βουλή των 500. Την νομική βάση, μετά τις τελευταίες μεταρρυθμίσεις του Εφιάλτη, παρείχε το Ψήφισμα του Κανωνοῦ που πρέπει να ἀνάγεται τουλάχιστον στα χρόνια αμέσως πριν τα μισὰ του 5ου αἰώνα. (Cf. J.H. Lipsius, *op.cit.*, pp. 42-4). Το περιεχόμενο του ψηφίσματος μας διασώζει ο Ξενοφών, *Ελληνικά*, I, 7, 20:

«ἴστε δέ, ὧ ἄνδρες Ἀθηναῖοι, πάντες ὅτι τὸ κανωνοῦ ψήφισμά ἐστιν ἰσχυρότατον, ὃ κελεύει, ἐάν τις τὸν τῶν Ἀθηναίων δῆμον ἀδικῆ, δεδεμένον ἀποδικεῖν ἐν τῷ δήμῳ, καὶ ἐάν καταγνωσθῆ ἀδικεῖν, ἀποθανεῖν εἰς τὸ βάραθρον ἐμβληθέντα, τὰ δὲ χρήματα αὐτοῦ δημευθῆναι καὶ τῆς θεοῦ τὸ ἐπιδέκατον εἶναι».

[Ἀντὶ «δεδεμένον» καλύτερα να διαβάσουμε «διαλελημμένον» με τον Bamberg κατά το του Ἀριστοφάνη στις «Ἐκκλησιάζουσες» νν. 1089 sq., ἢ «διειλημμένον» με τον Rose].

Ἡ προβλεπόμενη τιμωρία για τους ἐνόχους είναι τρομερή: ρίπτονται στο Βάραθρο και δημεύεται η περιουσία τους.

Το (2) ἀφορὰ σε κατηγορία κατά της Ἀθηναϊκῆς ἰθαγένειας ἐνός φερομένου Ἀθηναίου πολίτη. Ὄταν αὐτὸς ἔχει δράσει δημόσια ως πολίτης, χωρὶς να εἶναι, σε θέματα ἀπτόμενα του κρατικοῦ συμφέροντος, τότε η καταγγελία για γραφή ξενίας μπορεί να γίνει με εἰσαγγελία ἢ προβολή, ὁπότε πάλι ἐπιλαμβάνεται η Ἐκκλησία του Δήμου και πρωτίστως η Βουλή (v. J.H. Lipsius, *op.cit.*, pp. 416-7).

Το ζήτημα εν προκειμένω είναι πώς μπορούσε να προσβληθεί η Αθηναϊκή ιθαγένεια του Αριστοφάνη. Η Vita Aristophanis αναφέρει, νν. 21-24: *ὡς ξένον δὲ αὐτὸν [sc. τον Αριστοφάνη] ἔλεγε [sc. ο Κλέων], παρόσον οἱ μὲν αὐτὸν φασιν εἶναι Ρόδιον ἀπὸ Λίνδου (!), οἱ δὲ Αἰγινήτην, στοχαζόμενοι ἐκ τοῦ πλεῖστον χρόνον τὰς διατριβὰς αὐτόθι ποιεῖσθαι, ἢ καὶ ὅτι ἐκέκτητο ἐκεῖ τι [Blaydes ἀντὶ του χειρογραφικὸύ «ἐκεῖσε»]: κατὰ τινὰς δέ, ὡς ὅτι ὁ πατὴρ αὐτοῦ Φίλιππος Αἰγινίτης <ἦν> [Blaydes]. Για την ἀπίστευτη Ροδιακὴ καταγωγή του ἐπιπλέον μιλάει μια ἄλλη Vita Aristophanis Cod. Barb. (test 11, PCGr vol. III, 2 p. 8). Ἀκόμη και σαν Αἰγύπτιος, ἀπὸ την Ναύκρατη, θεωρήθηκε και ἀπὸ Αθηναίον μάλιστα, τον Ηλιόδωρο στο «περὶ ἀκροπόλεως» (FGrH 373 F4 Jacobi = test. 12 PCGr vol. III, 2). Για την Αίγινα λαβὴ ἔδωσε ο ἴδιος ο Αριστοφάνης στους *Αχαρνεῖς*, 652-4:*

*διὰ ταῦθ' ὑμᾶς Λακεδαιμόνιοι τὴν εἰρήνην προκαλοῦνται,
καὶ τὴν Αἰγιναν ἀπαιτοῦσιν· καὶ τῆς νήσου μὲν ἐκείνης
οὐ φροντίζουσ', ἀλλ' ἵνα τοῦτον τὸν ποιητὴν ἀφέλωνται.*

Μεγαλοποιεῖ την υποτιθέμενη σημασία του στις ἐξωτερικὲς υποθέσεις σε ἀπάντηση των κατηγοριῶν του Κλέωνος τον προηγούμενο χρόνο περὶ των «Βαβυλωνίων» ὅτι ζημιώνει την Αθήνα με αὐτὰ που λέει γιατί τον ακοῦνε οἱ ξένοι και τον λαμβάνουν ἐξόχως υπ' ὄψιν. Σ' αὐτό το πλαίσιο προσθέτει ὅτι γι' αὐτό οἱ Λακεδαιμόνιοι ζητοῦν την Αίγινα (η Αίγινα ἦταν σημεῖο τριβῆς ἤδη στις αφορμὲς για την ἐκρηξη του Πελοποννησιακοῦ Πολέμου ὅπως ἔχω ιστορήσει), ὄχι για την ἴδια τὴ νήσο ἀλλὰ για τον Αριστοφάνη που συχνάζει ἐκεῖ.

Τα Σχόλια ἐδῶ αναφέρουν κτήματα του Αριστοφάνη στην Αίγινα. Και ὅτι ἦταν κληροῦχος ἐκεῖ ὅταν οἱ Αθηναῖοι διένειμαν γαῖες μετὰ την τελειωτικὴ νίκη τους ἐπὶ της νήσου. Test 3, 16-7 PCGr vol. III, 2: «κατεκλήρωσε δὲ καὶ τὴν Αἰγιναν ὡς Θεογένης φησὶν ἐν τῷ περὶ Αἰγίνης (FGrH 300 F2 Jacobi)». Πάντως ἓνας Σχολιαστὴς διαψεύδει το γεγονός και ἀποδίδει κατοχὴ κτημάτων στην Αίγινα ἀπὸ τον Καλλίστρατο (η εὐκόλη

οδός διαφυγής πάλι και πάλι, όχι ο Αριστοφάνης αλλά ο Καλλίστρατος δια του οποίου εισήγαγε διδασκαλίες, Test. 10.6-8 (= Σχόλια στους *Αχαρνείς* 654 [όχι όμως στον cod. R.]: *οὐδείς ἰστόρηκε ὡς ἐν Αἰγίνῃ κέκτηται τι Ἀριστοφάνης* [λάθος: ένας τουλάχιστον το ιστόρησε, ο Θεογένης. Και το υπονοεί ο ίδιος ο Αριστοφάνης], *ἀλλ' ἔοικε ταῦτα περὶ ἀλλιστράτου λέγεσθαι, ὃς κεκληρούχησεν ἐν Αἰγίνῃ μετὰ τὴν ἀνάστασιν Αἰγινητῶν ὑπὸ Ἀθηναίων*. Σωστό το ιστορικό γεγονός, αλλά τίποτε δεν αποκλείει να είχαν και οι δύο κληρουχήσει γαίες των νικημένων και απαλλοτριωμένων Αιγινητών.

Αυτό που υποδηλώνεται από όλα αυτά, και ιδίως από την Αριστοφανική αναφορά, είναι ότι μάλλον ο Κλέων επιχείρησε να εμπλέξει τον Αριστοφάνη (ή τον Καλλίστρατο) και σε αυτή τη δικαστική περιπέτεια. Καταδίκη στο θέμα της «ξενίας» δεν σήμαινε μόνον ότι ο κριθείς εστερείτο των πολιτικών δικαιωμάτων του, αλλά και μετέπιπτε σε καθεστώς δουλείας προς την πόλη (v. Lipsius, *op.cit.*, p. 416, n. 153).

Το (3) «γραφή ὕβρεως» (cf. Lipsius, *op.cit.*, pp. 420-429), είναι ιδιωτικό αδίκημα με έμμεση εμπλοκή δημόσιου συμφέροντος. Πρόκειται για βαριά υπερβασία προς κάποιον, για βλάβη του και προσβολή της προσωπικότητας ενός ατόμου. Ο Αθηναϊκός Νόμος (ως συνήθως) δεν καθόριζε ακριβώς τι συνιστά υβριστική συμπεριφορά προς τον άλλο: “Wie für andere Delikte, hatte auch für den Begriff der ὕβρις das Gesetz eine genauere Bestimmung nicht gegeben, sondern dem Ermessen der Richter einen weiten Spielraum gelassen” (Lipsius, *op.cit.*, p. 421).

Το καίριο για την περίπτωση μας ζήτημα είναι αν η ὕβρις περιελάμβανε το «κακώς λέγειν». Γενικώς, όχι. Η κακολογία καθ' εαυτή ήταν καθαρά ιδιωτικό αδίκημα, η πολιτεία δεν υπεισήρχετο θιγόμενη σε αυτό. Η διαδικασία συνεπακόλουθα ήταν «δίκη κακηγορίας», όχι «γραφή ὕβρεως» (Lipsius, *op.cit.*, p. 423). Αλλά από το άλλο μέρος, ο επακριβής καθορισμός των κατηγοριών των πράξεων που συνιστούν «ὕβρις» δεν είχε

συντελεστεί. Μπορούσε να περιλαμβάνει «πληγή» κατά του άλλου, αλλά και να μην περιλαμβάνει (cf. Πολυδεύκης, VIII, 76). Σωματική βλάβη του άλλου δυνατόν να ήταν μόνο «δίκη ἀκείας» ή «δίκη βλάβης» και όχι «γραφὴ ὕβρεως» (Lipsius, *op.cit.* p. 428). Κονδυλίζειν (π.χ. η περίφημη υπόθεση του Μειδία ο οποίος σκαμπίλισε τον Δημοσθένη χορηγόν όντα και στο Θέατρο του Διονύσου εν αυτή τη εορτή) και προσπτύειν προς το πρόσωπο μπορεί να είναι ὕβρεις, αλλά και παράνομη *diminutio capitis* του άλλου έστω και χωρίς σωματική βία επίσης είναι, όπως και ιδιωτικές πράξεις που έχουν αποτελέσματα υποτιμητικά για κάποιον (παραδείγματα στον Lipsius, *op.cit.*, p. 424).

Νομικά έκκληση γινόταν στο κοινό περί δικαίου αίσθημα του Αθηναίου πολίτη υπό τις δεδομένες πολιτισμικές συνθήκες. Ο φιλόσοφος όμως διετύπωσε την ουσία του ζητήματος. Ὑβρις συνίσταται όχι απλώς με κάποια πράξη ανήκουσα σε μια σαφώς ωρισμένη ομάδα ή είδος πράξεων (π.χ. να κτυπήσεις τον άλλο), αλλά με τον ιδιαίτερο σκοπό και το τέλος για τον οποίο γίνεται η πράξη. «οὐ γὰρ εἰ ἐπάταξεν πάντως ὕβρισεν, ἀλλ' εἰ ἔνεκά του, οἷον τοῦ ἀτιμάσαι ἐκεῖνον ἢ αὐτὸς ἡσθῆναι», Αριστοτέλης, *Ρητορικά*, 1374a13-15. Η ὕβρις ανήκει στα αδικήματα που συνίστανται στην προαίρεση, σε μια ειδική πρόθεση. Η πρόθεση υποτίμησης του άλλου προσώπου είναι συστατικό στοιχείο της ὕβρεως, κατά τον Αριστοτέλη (cf. Lipsius, *op.cit.*, p. 425). Σωστότερα το διατυπώνει στο ίδιο έργο 1378b23-25: ἔστι γὰρ ὕβρις τὸ πράττειν καὶ λέγειν ἐφ' οἷς αἰσχύνῃ ἔστι τῷ πάσχοντι, μὴ ἵνα τι γίγνηται αὐτῷ ἄλλο ἢ ὅτι ἐγένετο ἀλλ' ὅπως ἡσθῆ (και εξής). Ὑβρις συνίσταται με πράξεις και λόγους από τα οποία απορρέει αἰσχύνῃ για τον πάσχοντα αυτήν την δράση, όταν ο δρων το κάνει όχι για άλλο λόγο εκτός από αυτό που κάνει, αλλά για να το ευχαριστηθεί. Ο Αριστοτέλης δηλαδή απαιτεί αντικειμενική και υποκειμενική στοιχείωση του αδικήματος. Να απορρέει αντικειμενικά από την πράξη (έργω ή λόγω) αἰσχύνῃ για τον πάσχοντα, και να δρα ο δρων ακριβώς γι' αυτήν την ατίμωση του άλλου

προσώπου και όχι για άλλο σκοπό. (Να μην περιμένει ή υπολογίζει σε κάτι άλλο αλλά απλώς να το ευχαριστείται, να απολαμβάνει αυτό καθ' εαυτό το γεγονός της ατίμωσης ή ταπείνωσης του άλλου).

Η πρακτική της Αθηναϊκής νομολογίας φαίνεται να ήταν αυτή. Η ατίμωση του προσώπου του παθόντος και η πρόθεση ατίμωσής του εκ μέρους του δρώντος συνιστούσαν τον λόγο τέλεσης του αδικήματος της ύβρεως.

Συνεπώς ο Κλέων θα μπορούσε να ισχυριστεί ότι με τους «Βαβυλωνίους» ο Αριστοφάνης τον ύβρισε, χωρίς να απαιτείται σωματική βάση για τη στοιχειοθέτηση του αδικήματος.

Φαίνεται λοιπόν ότι όντως ο Κλέων εξαπέλυσε πολλαπλή αντεπίθεση κατά του Αριστοφάνη (και του Καλλίστρατου). Βαρύτατη εισαγγελία (ή «πρόφαση») περί του αδικείν τον Δήμον. Γραφή ξενίας ότι τα πολιτικά του δικαιώματα είναι εν αμφιβόλω. Και γραφή ύβρεως, ότι προσέβλεπε στην προσωπική του ταπείνωση. Και τα τρία βαρύτατα αδικήματα.

[Το ότι το παπυρικό απόκομμα από Σχολιασμό των «Αχαρνέων» που σώζεται [Pap. Ox. 856 = Βαβυλώνιοι test. iii PCGr vol. III, 2 p. 62] αναφέρει τον Αριστοφάνη ως κατηγορούμενο από τον Κλέωνα με διαδικασία (ιδιωτικής) «δίκης» και όχι (δημόσιας) «γραφής», ...ὕ]πὸ λέωνος δίκην ἔφυ[γε..., δεν παρουσιάζει πρόβλημα: η «δίκη» εδώ χρησιμοποιείται με τη γενικότερη σημασία δικαστικής διαδικασίας, όχι με τη στενότερη που αντιπαρατίθεται στη γραφή: ἐκαλοῦντο αἱ γραφαὶ δίκαι, οὐ μέντοι αἱ δίκαι καὶ γραφαί, Πολυδεύκης VIII, 41].

Φυσικά σε όλα αυτά δεν υπάρχει καμία επίκληση κάποιου ειδικού ψηφίσματος περί οιοδήποτε περιορισμού της διακωμωδητικής ελευθερίας, καμμία μνεία ή υπόνοια για κάτι παρόμοιο. Στις εορτές του Διονύσου η σατυρική ελευθερία ήταν αχαλίνωτη. Και αυτό έκανε ώστε να αποτύχουν όλες οι κατηγορίες του Κλέωνα κατά του Αριστοφάνη. Η

υπεράσπιση του τελευταίου αρκούσε να επισημάνει ότι ό,τι ειπώθηκε ήταν σε κωμωδία εις τιμήν του Διονύσου. Οι ίδιοι οι θεοί κακολογούνταν ασυδότης και ασυστόλως στις Διονυσιακές εορτές. Ήταν αδύνατο να στοιχειοθετηθεί αδίκημα χωρίς την ύπαρξη ιδιώνυμου εγκλήματος συνεπεία συγκεκριμένου ψηφίσματος περιορισμού της ελευθερογλωσσίας στους θεμελικούς αγώνες. Και τέτοιο δεν υπήρχε.

Το θρησκευτικό πλαίσιο εξασφάλιζε την ελευθεροστομία. Η ιερότητα καθαγίαζε την άνετη παραβίαση του κοινού πλαισίου νομικών ορίων δικαίου. Μέσα στον πολύ συρφετό της βωμολοχίας ο καθαγιασμός αυτός δικαίωνε και σημαντικά μηνύματα που δεν μπορούσαν να εκφραστούν ή δεν θα είχαν ικανή ισχύ αν εκφράζονταν κόσμια.

Η σύγκριση σε αντιπαράθεση με το αίσχος της σιωπώσης σήμερα επονείδιστης Εκκλησίας και διαβεβλημένης αντιπνευματικής Ακαδημαϊκότητας εν μέσω προδοσίας και καταστροφής της χώρας και της κοινωνίας της Ελλάδας είναι συγκλονιστική.

III

Η' ΑρχαιοΕλληνικό Συμπόσιο

Την Τετάρτη 20 Μαρτίου 13.02 ώρα Ελλάδας συμβαίνει η Εαρινή Ισημερία εφέτος.

Η φύση αναγεννάται. Το σώμα σκιρτά οργών πλησμονή ζωής. Το θείο πνεύμα ευαγγελίζεται το σπέρμα της κοσμικής ανακαίνισης, τον «αθέσφατον όμβρον» που καταχέεται από της ιεράς κορυφής του Φάνητα:

«καὶ ὁ Ἑλλήνων ἔτι θεολόγος [δηλαδή ο Ορφεύς], ὄμβρον ἀθέσφατον καταχεῦναι τὸν Φάνητα, λέγων, ἀπὸ τῆς ἑαυτοῦ ἄκρας κορυφῆς»

OF 83 Kern

Ο Φάνης, ο μέγας Φαλλός του Κοσμικού Παντός, φέρει το σπέρμα των θεών που καταγωνιζόμενο γονιμοποιεί το Παν, και η Φύση ζει:

δαίμονα σεμνόν,

Μῆτιν σπέρμα φέροντα θεῶν κλυτόν, ὄν τε Φάνητα

πρωτόγονον μάκαρες κάλεον κατὰ μακρὸν Ὀλυμπον.

OF 85 Kern

Ιδού ο Ευαγγελισμός του κόσμου από τον Άγγελο του Θεού.

Μάγεμα η φύσις κί' όνειρο στην ομορφιά και χάρι

η μαύρη πέτρα ολόχρυση και το ξερό χορτάρι·

με χίλιες βρύσες χύνεται, με χίλια μάγια δένει.

ί' όμοια στ' ανθρώπου την ψυχή η φύση κατεβαίνει.

Δ. Σολωμός, *Οι Ελεύθεροι Πολιορκημένοι*, Σχεδιάσμα Β',
 απόσπασμα 2
 (με παραλλαγή)

Η Πανεορτή της Φύσης:

Ἔστησ' ο Ἐρωτας χορό με τον ξανθό Απρίλη,
 κ' η φύσις ηύρε την καλή και την γλυκειά της ώρα
 εις τ' ουρανού την πλατωσιά, και στα κρυφά του βάτου,
 ανάκουστος κιλαϊδισμός και λιποθυμισμένος.

Σχεδιάσμα Γ', απόσπασμα 6 (με παραλλαγή)

Ο Άγγελος του Κυρίου ευαγγελίζεται το θείο σπέρμα που χέεται στην Παρθένο της Φύσης ώστε να γεννηθεί ο κοσμικός θεός, ο Κόσμος-Θεός και ο Θεός-εν-Κόσμω.

Ο Φάνης είναι ο Έρως, ο Μονογενής Πρωτόγονος πάσης ύπαρξης, ο σπερματικός Λόγος του Όντος, ο Δημιουργός του Κόσμου.

Αυτόν τον Έρωτα που κάνει τον Θεό Κόσμο και τον Κόσμο Θεό θα εορτάσουμε την Τετάρτη 20 Μαρτίου, την εορτή της Εαρινής Ισημερίας.

Στην αρχαία Αθήνα η εορτή του Τρισμέγιστου **Έρωτα** ήταν στις 4 Μουνυχιώνος.

Θεωρώντας τον Αθηναϊκό χρόνο που διανύουμε ως πρώτο του αρχαίου ημερολογιακού κύκλου, αφού το θερινό ηλιοστάσιο του 2012 συνέβη την νύχτα της 20^{ης} προς την 21^η Ιουνίου (02.08 ώρα Ελλάδας) και συνέπεσε ευτυχώς συγκυρία νέα Σελήνη τότε, έχουμε την 1^η Εκατομβαιώνος (αρχή του Αθηναϊκού έτους) στις 20-21 Ιουνίου 2012. (Η ημέρα ως μέτρο χρόνου άρχιζε με τη δύση του ηλίου και διαρκούσε μέχρι την επόμενη δύση, επρόκειτο δηλαδή για νυχθήμερο αντί ημερονοκτίου).

Οι Μήνες (εναλλάξ 30 και 29 ημερών στο κλασσικό ημερολόγιο ώστε να ισοζυγούν προς τη σεληνιακή περίοδο που είναι με μεγάλη ακρίβεια 29.5 ημέρες) του τρέχοντος έτους αντιστοιχούν συνεπώς ως εξής (αναφέρω το βράδυ της σημερινής ημέρας στο οποίο άρχιζε η αρχαία).

Κλασσικό Αθηναϊκό ημερολόγιο

Σημερινό ημερολόγιο

1 Εκατομβαιώνος	20 Ιουνίου 2012
1 Μεταγειτινιώνος	20 Ιουλίου
1 Βοηδρομιώνος	18 Αυγούστου
1 Πυανοψιώνος	17 Σεπτεμβρίου
1 Μαιμακτηριώνος	16 Οκτωβρίου
1 Ποσειδιώνος	15 Νοεμβρίου
1 Γαμηλιώνος	14 Δεκεμβρίου
1 Ανθεστηριώνος	13 Ιανουαρίου 2013
1 Ελαφηβολιώνος	11 Φεβρουαρίου
1 Μουνυχιώνος	13 Μαρτίου
1 Θαργηλιώνος	11 Απριλίου
1 Σκιροφοριώνος	11 Μαΐου

Συνεπώς η 4^η Μουνυχιώνος ήταν το περασμένο Σαββατοκύριακο και η εαρινή ισημερία πέφτει εφέτος στις 7 Μουνυχιώνος. Θα συνορτάσουμε και τα δυο, την λατρεία του Έρωτα και τον Ευαγγελισμό της σπερματικής σύλληψης της Ενσάρκωσης, το βράδυ που αρχίζει η 8^η Μουνυχιώνος (Τετάρτη βράδυ).

IV

ΣΕΜΙΝΑΡΙΟ 15ο

Την Πέμπτη 21 Μαρτίου, στις 8.30 το βράδυ, θα συνεχίσουμε τον φετινό ΚΣΤ' Κύκλο των Σεμιναρίων Ιστορικοφιλοσοφικού Λόγου με την 15^η Συνάντησή μας, που είναι η πρώτη του Γ' μέρους του κύκλου.

Στο Α' Μέρος αναδείξαμε την μορφή της κλασσικής Μεταφυσικής ως μορφή του όντος. Στο Β' εμβαθήναμε στην σχέση ουσίας και φαινομένου. Βοηθηθήκαμε σε αυτό κατανοώντας την αντίθεση της κλασσικής οντολογίας του φαινομένου (Ελληνισμός) προς την νεωτερική φαινομενολογία του όντος (Ευρωπαϊσμός). Και έτσι συλλάβαμε το κοινό μεταξύ αφ' ενός Πυθαγορικού Δυισμού και Ηρακλείτειου Μονισμού και Παρμενίδειας Ταυτότητας, Πλατωνικών Αρχετύπων και Αριστοτελικής Τελεολογίας, - και αφ' ετέρου μεταξύ Καρτεσιανού Ορθολογισμού και Αγγλικού Εμπειρισμού και Καντιανού Κριτικισμού και Γερμανικού Ιδεαλισμού και Υλισμού, και Αγγλοσαξωνικής Αναλυτικής φιλοσοφίας και Γερμανογαλλικού Υπαρξισμού.

Στο Γ' Μέρος που αρχίζει την Πέμπτη θα επικεντρωθούμε σε δύο θεματικές. Πρώτον στην σχέση τελειότητας και τραγικότητας. Και δεύτερον στην σχέση απειρίας και αγωνίας. Θα εξιχνιάσουμε την

απόλυτη διαφορά μεταξύ δύο καταστάσεων που εκφράζονται πανομοιότυπα λεκτικά: της λύτρωσης του τέλειου από την τραγικότητά του και της λύτρωσης του άμορφου από την οδύνη του. Τελεολογική Σωτηριολογία και Μεσσιανική Εσχατολογία θα δούμε ότι αποτελούν δύο πλήρως διαφορετικά συστήματα φιλοσοφικής ανθρωπολογίας.

Ο γενικός τίτλος του Γ' Μέρους είναι:

Η Οδύνη του Ατελούς και ο Σταυρός του Τέλειου.

Αυτή την Πέμπτη, μετά την Ισημερία και πρό των εορτών του Ευαγγελισμού και της Επανάστασης θα ασχοληθούμε με τις δομές της θεματικής που υποδηλώνεται με τον τίτλο:

Ελληνικός Ευαγγελισμός («Χαίρε», Χαρά, Χάρις) και Ευρωπαϊκή Αγωνία(Angst).

Οι συναντήσεις των Σεμιναρίων γίνονται κάθε Πέμπτη στις 8.30 το βράδυ, στην Αίθουσα Διαλέξεων του Μεγάρου Λόγου και Τέχνης, Πλατεία Γεωργίου Α΄, 2^{ος} όροφος.

Μετά την ομιλία ακολουθεί διεξοδική, ανοικτή συζήτηση.

Η είσοδος είναι ελεύθερη.